

[Første næstformand.]

fremover inddrager et enkelt medlems økonomiske forhold i debatten, især ikke, når vedkommende ikke er til stede.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Ja, jeg må jo konstatere, at valget også har haft den virkning, at vi i dag har fået en betydelig mere — synes jeg i hvert fald — saglig tone i debatten om kildeskatten, end vi tidligere har haft — måske lige med undtagelse af hr. Henry Christensens indlæg, hvor der var lidt endnu af det gamle med den uansvarlige finanspolitik osv. Der var også noget med, at regeringen følte sig beruset af valgsejren. Jeg føler mig i hvert fald bestemt ikke beruset.

Den valgsejr, som vi har fået, er en valgsejr i den forstand, at der er blevet et andet grundlag at drøfte problemerne på her i folketinget. Det, som er det mest markante i situationen, er vel nok det, at de, der var berusede før valget, og det var bl. a. venstre, forhåbentlig ikke er det i dag. Jeg tænker på håndfæstningen fra maj måned. Jeg er ked af det, men det er altså nødvendigt igen en gang lige at trække disse ting op, for det er jo nemlig ikke regeringen, der har forsøgt at spille stærk mand; det var ikke regeringen, der fremsatte et ultimativt krav om en kildeskat, der skulle gennemføres, før man ville snakke om noget som helst andet. Tværtimod har vi jo gentagne gange under forhandlingerne i de to år — og så sent som i maj måned, da vi drøftede denne såkaldte „håndfæstning“ — sagt, at vort kildeskatteforslag ikke var noget ultimatum, at vi var parat til at lade det ligge og gennemdrøfte og helst også gennemføre alle de andre sider af skattereformen, inden vi kom frem til kildeskatten. Dette synes jeg lige skal siges, når man nu vil prøve at fremstille det på en anden måde. Vi har hele tiden forsøgt at forhandle på en rimelig måde. Vi har søgt at finde frem til de punkter, man kunne enes om de forskellige partier imellem, og vi har altså holdt vort eget forslag i baggrunden, indtil vi blev stillet over for denne såkaldte håndfæstning, som jeg ikke skal fordybe mig yderligere i. Dette er — det tror jeg nok de fleste vil sige — den korrekte historiske fremstilling af dette forløb. Det var først

efter det med håndfæstningen, at vi sagde: nu må vi altså holde fast ved vort eget forslag, som vore vælgere ønsker gennemført, og det kunne vi altså ikke få igennem; derfor fik vi valget, og det er jeg glad for, for dermed har vi fået en mere saglig debat. Jeg vil gerne sige lidt om det finanspolitiske. Det er jo klart og har været sagt hele tiden, at vi ikke kan løse alle disse skatteproblemer, medmindre vi på en eller anden måde får dækket de udgifter, der er forbundet hermed, provenutab, og hvad der ellers kan være, og derfor har regeringen også fremsat sit forslag til en merværdiafgift. Man kan så diskutere, om de 10 pct. er nok til at løse disse problemer; vi mener, at det er tilstrækkeligt, når man samtidig får ophævet skattefradragetsreglen og dermed tager et meget stort skridt til en forenkling af vor skattelovgivning og et meget stort skridt i retning af en løsning af den række problemer, som denne skattefradragetsregel har medført for vor skattelovgivning.

Af hr. Henry Christensens eget indlæg fremgik det ganske interessante, at denne skattefradragetsregel faktisk har bevirket, at den direkte skat her i landet, skatten på arbejde og produktion og initiativ, eller hvad det var, der blev sagt, er væsentligt lavere end i andre lande. Det var hr. Henry Christensen, der sagde dette for ganske kort tid siden her fra talerstolen. Det er altså ikke rigtigt, hvad venstre og også de konservative har sagt i hele den periode, hvor vi har diskuteret skatter, at indkomstskatten her i landet var fuldstændig uhyggelig i retning af at belaste arbejde, produktion, initiativ o. s. v. Nu har vi da i hvert fald fået fastslået fra hr. Henry Christensens side, at den danske direkte skat faktisk er lavere end andre landes, og det synes jeg også lige skal noteres.

Selvfølgelig skal vi klare finanspolitikken. Det mener både jeg og regeringen afgjort at vi skal, og jeg mener ikke, at det, vi skal foretage os i retning af at gennemføre dele af skattereformen, skal være forhastet.

Lønmodtagerfradraget kan det være naturligt at sætte op denne gang; det er jo en del af skattereformen, og det ligger helt på linje med den skattereform, der skal gennemføres. I det lønmodtagerfradrag, som er inde-